

СЪ НЕГО ШЕГА НЕ БИВА

Разказва единъ козелъ

Живѣхъ азъ, заедно съ цѣло стадо кози въ планината. Бѣхъ доволенъ-предоволенъ: и шума, и вода, и трева... и всичко каквото душата поиска, — на свобода въ планината.

Но имала глава да пати! Дойде еднажъ единъ господинъ, купи ме отъ моя стопанинъ и ме откара далечъ, далечъ въ двора на една кѣща, близо до голѣмия градъ.

Тамъ имаше две галени деца: Ганчо и Ганка. Тѣ искали да иматъ съ кого да играятъ презъ лѣтото. И така се озовахъ въ голѣма богатска кѣща.

Стояхъ азъ день-два, домжчнѣ ми за стадото и решихъ да бѣгамъ.

— Ме-е-е-е-е! Ме-е-е-е-е! — заблѣяхъ и припнахъ да бѣгамъ безъ да зная накѣде.

Ганчо и Ганка се разреваха, спуснаха се следъ менъ, спуснаха се и слугитѣ и ме подгониха. Гониха ме, гониха и едвамъ ме хванаха и върнаха.

Изкочиха всички и взеха да ми се присмиватъ. Смѣха ми се питомнитѣ зайчета; смѣеше ми се и черното кѣдраво куче, което азъ еднажъ мушнахъ съ рогата си; смѣха ми се дори и глупавитѣ котенца, които лочеха млѣко въ дървената си паничка.

А азъ, нещастниятъ Козльо, вървѣхъ посраменъ.

Ала мѣжитѣ ми почваха тепърва. Почнаха да ме впрѣгатъ като конче въ малка каручка.

Нѣмаше що да правя. Каруцарѣтъ — Ганчо не обичаше да се шегува. Ако не теглѣхъ, шибаше ме хубавичко съ камшика.

И ето ме впрегнатъ съ юзда на глава, съ хамути на шия, съ умразни капаци отстриани на очитѣ!

Азъ возѣхъ каруцата. Ганчо бѣше файтонжията, а Ганка и другарката ѣ Сийка се возѣха.

— Не, — мислѣхъ си азъ, — това не бива да се търпи повече! Всички казватъ, че ужъ козлитѣ били упорити, нека и азъ имъ покажа, че съмъ достоенъ синъ на козльовото племе... И че отъ козелъ конъ не става.

Еднажъ Ганчо и Ганка събраха свои приятели и другари и ме заведоха при тѣхъ да имъ покажа всичко, на което ме бѣха научили. Тукъ търпението ми бѣ изчерпано.